

Erdészélet — erdészlélek

Az Erdészeti Tudományos Intézet által 2008-ban szervezett OEE Vándorgyűlés egyik „bestsellere” a Führer Ernő és Csóka György által szerkesztett Erdészélet — erdészlélek című kis anekdotás gyűjtemény volt.

A könyvecske tulajdonképpen egy vidám, de tanulságoktól sem mentes öni-ronikus tükröt tartott elénk, amiben, ha bevalljuk, ha nem, gyakran magunkra ismerhettünk. Ki kisebb, ki nagyobb mértékben... Ahogy egy igazi „bestsellerhez” illik a kötet gyorsan hiánycikké vált. A szépszámú érdeklődőt őszinte meggyőződéssel hitegettük, miszerint tervezünk egy újabb, bővített kiadást. Mindig akadt azonban más, fontosabb,

sürgetőbb tennivaló, így az ígéret a mai napig beváratlan maradt.

A „hibernált” terv azonban a közel-múltban újraéledt, amikor az Erdészeti Lapok szerkesztőbizottságában felvetődött, hogy állandó rovatot lehetne indítani az eredeti kötet válogatott „gyöngyszemeinek”, illetve újabb, hasonló jellegű írásoknak. Az ötletet már csak azért is jónak és támogatandónak tartjuk, mert ezzel talán a „nyulat is ki lehetne ugratni a bokorból”. Azaz egy ilyen rovat remélhetőleg arra is készítené jó néhány kollégánkat (beleértve természetesen a vidámságra különösen fogékony erdész diákságot) Zala-baksától Fehérgyarmatig, hogy vesse papírra és küldje el a szerkesztőség-

nek a maga kis történeteit. Merthogy százával vannak ilyenek, afelől semmi kétségünk nincsen. Ha ez a remény valóra válik, akkor belátható időn belül biztosan összegyűlik egy újabb kötetre való írás. Ha valakinek vannak ugyan történetei, de nincs kedve, készítenie, ideje azokat „ütösen” megírni, elég, ha egy rövid „összefoglalót” juttat el a szerkesztőségbe, ahol biztosan találnak megfelelő vállalkozót az arra érdemes anyagok „kipolírozására, felsallangozására”, megjelenésre alkalmas formába hozására. Hisszük és valljuk, hogy ezek az apró „szösszentelek” nem csupán a jókedvünket, hanem az okulásunkat is szolgálják. Ha pedig így van, feltétlenül megéri a fáradságot!

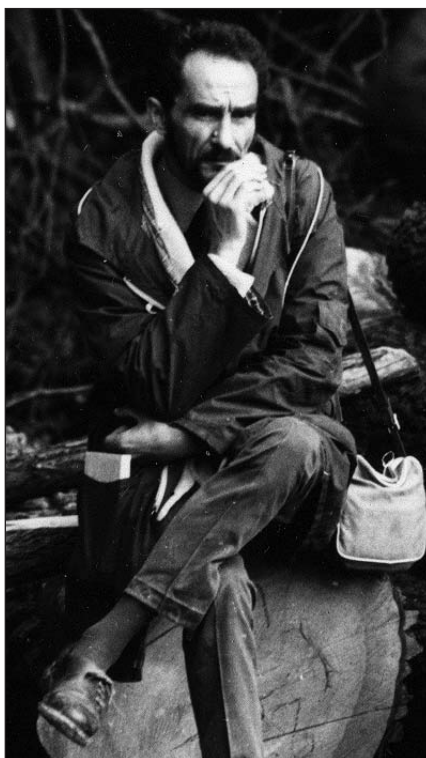
**Führer Ernő
Csóka György**

Felesleges magyarázkodás

Igmándy Zoltán a 20. század második felének meghatározó soproni professzora volt. Hatalmas tudása, szerénysége, emberi tartása mellett vas-kos önróniával is társuló fanyar, „tanninos” humorának is köszönhető, hogy már életében legendává vált. Egyéniségét jól jellemzi a következő rövid történet.

Tisztelte, becsülte a hölgyeket, különösen nagyra tartotta azokat, akik az erdészszakmában – ami közismerten nem a nőneműek leggyakoribb sikerszakmája – elismerést vívtak ki tevékenységükkel. Ezzel együtt is meggyőződéssel vallotta, hogy a selmeci szellemet nagy veszteség érte, amikor az első női hallgatók megjelentek Sopronban. Egy tisztán férfitársaságban ugyanis néhány csinos hallgatólány szándékán kívül (hát még szándékosan) is magára irányítja a figyelmet, egyértelműen károsítva ezzel a bajtársiasság szellemét. Ha máshogy nem, hát azzal, hogy a fiúk egy része bizonyosan udvarolni fog nekik, miáltal szinte biztosan kevesebb időt szentel arra, hogy az összetartás legendás selmeci szellemét ápolja, éltesse. Az ilyen véleményt alátámasztó példák hosszú sorának ismertetésétől ehelyütt eltekintünk.

Egy alkalommal két hallgató, az ötödéves H.T. és a másodéves Cs.Gy. tette tiszteletét a professzor irodájában. A látogatás célja az volt, hogy a hamarosan valétálaló idősebb diák – az Egyetemi Ha-

Igmándy Zoltán a végzősök nagy tanulmányútján (1976) Fotó: Tarjáni Antal

gyomány Bizottság leköszönő diákelnöke – bemutassa utódját Igmándynak, aki a bizottság tanárelnöke volt. Tekintélyes egyénisége és múltja okán (az 1948-ban, politikai okokból feloszlott Ifjúsági Kör utolsó előtti elnöke volt) hagyomány ügyekben szentírásnak számított a véleménye.

Barátságosan köszöntötte és leültette őket a sokat látott fotelekbe, amelyek bőrkárpitját vizsgáló hallgatók nemzedékeinek véres verejtéke cserzette egyedi mintázatúvá. Néhány érdeklődő kérdés (vizsgák stb.) után kupicákat vett elő. Vendégeinek és magának is töltött egy kevés jóféle szilvapálinkát. Közvetlen szavakkal méltatta és megköszönte a végzős diákhagyományok megőrzése érdekében végzett munkáját, sikereket kívánt az utódnak, majd vezényszavára mindhárman felhőrpintették a nemes italt. Még nem tért vissza a jól nevelt diákok pálinka hatására illő módon elakadt lélegzete, amikor hallgatói felé fordult és ellentmondást nem tűrő, szinte vádló hangon rájuk reccsent:

Egyébként pedig Ti rontottátok el az egészséget! Miért engedtetek nőket erre az egyetemre? Talán egy félpercnyi dőbent csend után a fiatalabb diák félénk, mentegetőző hangon megszólalt: Professzor úr, elnézést kérek, de én 1961-ben születtem, az első hölgyek pedig már 1953-ban, 8 évvel korábban kaptak Sopronban erdőmérnöki diplomát. Aligha lehet ez az én hibám. Aztán elégedetten hátradőlt, mert úgy érezte, hogy frappánsan kivédte az őket ért vádat. Igmándy lekicsinylő tekintettel végigmérte a magával elégedett diákokat, majd így szólt: Látod, látod balek, ráadásul még magyarázkodással is tetézed a bajt!

Csóka György